

**SAMORZĄDOWE KOLEGIUM ODWOŁAWCZE
w KATOWICACH**

40 – 032 Katowice, ul. Henryka Dąbrowskiego 23

tel.: 32 255 – 27 – 75 fax: 32 251 – 86 – 72

e-mail: kancelaria@katowice.sko.gov.pl

REGON: 272357234 NIP: 9541886250 ESP ePUAP: /9gox88go1r/skrytka

SKO/OŚ/41.9/126/2022/3643/RN

Katowice, dnia 12.05.2022r.

DECYZJA

Na podstawie art. 1 i art. 2 ustawy z dnia 12 października 1994r. o samorządowych kolegiach odwoławczych (tekst jedn.: Dz. U. z 2018r. poz. 570) oraz art. 138 § 2 kodeksu postępowania administracyjnego (tekst jedn.: Dz. U. z 2021r. poz. 735 z późn. zm.),

po rozpatrzeniu odwołania Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Katowicach, w imieniu którego działa pełnomocnik Pan Przemysław Skrzypiec – P.O. Zastępcy Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Katowicach – zawartego w piśmie Nr WOOŚ.423.107.2022.MK2.1 z dnia 17 lutego 2022r., od decyzji Naczelnika Wydziału Komunalnego, Ochrony Środowiska i Rolnictwa w Urzędzie Miejskim w Tychach, działającego z upoważnienia Prezydenta Miasta Tychy, Nr RKO.6220.26.2020.AŻP z dnia 11 lutego 2022r., którą tenże organ określił środowiskowe uwarunkowania dla przedsięwzięcia pod nazwą: „Wykonanie dwóch urządzeń wodnych – ujęć wód podziemnych z utworów karbonu górnego (studni S – 1 i S – 2) dla Wodnego Parku w Tychach, Tychy ul. Sikorskiego 20, działka ewidencyjna Nr 5778/58”, sprostowanej postanowieniem Kierownika Referatu Infrastruktury Miejskiej w Urzędzie Miejskim w Tychach, działającego z upoważnienia Prezydenta Miasta Tychy, Nr RKO.6220.26.2020.AŻP/JK z dnia 18 lutego 2022r., w sprawie sprostowania oczywistej omyłki pisarskiej w treści decyzji Naczelnika Wydziału Komunalnego, Ochrony Środowiska i Rolnictwa w Urzędzie Miejskim w Tychach, działającego z upoważnienia Prezydenta Miasta Tychy, Nr RKO.6220.26.2020.AŻP z dnia 11 lutego 2022r.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach w składzie:

Przewodniczący składu: Robert Nowicki (sprawozdawca)

Członkowie: Katarzyna Stebnicka

Kamila Koziara

na posiedzeniu w dniu 12 maja 2022r.

orzekło

uchylić w całości zaskarżoną decyzję
i przekazać sprawę do ponownego rozpatrzenia przez organ pierwszej instancji.

Uzasadnienie

Decyzją Nr RKO.6220.26.2020.AŻP z dnia 11 lutego 2022r., organ pierwszej instancji, w oparciu o art. 104 § 1 i § 2 oraz art. 107 § 1 i § 3 kodeksu postępowania administracyjnego (tekst jedn.: Dz. U. z 2021r. poz. 735 z późn. zm.), art. 71 ust. 1 i ust. 2 pkt 2, art. 73 ust. 1, art. 75 ust. 1 pkt 4, art. 85 ust. 1, ust. 2 pkt 1 i ust. 3 oraz art. 86 ustawy z dnia 3 października 2008r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska, oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (tekst jedn.: Dz. U. z 2021r., poz. 2373 z późn. zm.), po rozpatrzeniu wniosku inwestora – spółki Regionalne Centrum Gospodarki Wodno – Ściekowej S.A. z siedzibą w Tychach – z dnia 29 października 2020r.

Postanowieniem Nr RKO.6220.26.2020.AŻP z dnia 11 lutego 2022r. organ pierwszej instancji sprostował oczywistą omyłkę pisarską w treści ww. decyzji Nr

RKO.6220.26.2020.AŻP z dnia 11 lutego 2022r. poprzez zastąpienie w preambule ww. decyzji oraz w pierwszym zdaniu jej uzasadnienia zwrotu: „Rejonowe Centrum Gospodarki Wodno – Ściekowej S.A., al. M. Piłsudskiego 12, 43 – 100 Tychy.”, zwrotem: „Regionalne Centrum Gospodarki Wodno – Ściekowej S.A., al. Marszałka Piłsudskiego 12, 43 – 100 Tychy.” W uzasadnieniu postanowienia organ pierwszej instancji przedstawił motywy wydanego orzeczenia.

Odwołanie od ww. decyzji złożył Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Katowicach, w imieniu którego działa pełnomocnik Pan Przemysław Skrzypiec – P.O. Zastępcy Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Katowicach. W pisemnym odwołaniu (pismo Nr WOŚ.423.107.2022.MK2.1 z dnia 17 lutego 2022r.) pełnomocnik Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Katowicach, przedstawił swoje stanowisko w sprawie. Wskazał m.in., że zaskarżona decyzja została wydana z bez uzyskania uzgodnienia wydanego przez Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Katowicach, a zatem z naruszeniem procedury wydawania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach realizacji przedsięwzięcia. Nadto wskazał, że zapisy art. 76 ust 1 ustawy z dnia 3 października 2008r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska, oraz o ocenach oddziaływania na środowisko nakładają na regionalnych dyrektorów ochrony środowiska obowiązek podejmowania działań w przypadku stwierdzenia nieprawidłowości w sprawach dotyczących wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach przez organy, o których mowa w art. 75 ust. 1 pkt 2 – 4 tej ustawy, natomiast zgodnie z art. 76 ust. 8 tej ustawy Regionalnemu Dyrektorowi Ochrony Środowiska w Katowicach przysługuje prawo strony w postępowaniu.

Pismem Nr RKO.6220.26.2020.AŻP z dnia 2 marca 2022r. organ pierwszej instancji przekazał ww. odwołanie wraz z aktami sprawy do organu odwoławczego. W treści pisma przekazującego przedstawił swoje stanowisko w sprawie.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach pismem Nr SKO/OŚ/41.9/126/2022/3643/RN z dnia 13 kwietnia 2022r. zwróciło się do Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Katowicach oraz Pana Przemysława Skrzypca – P.O. Zastępcy Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Katowicach – o udzielenie wyjaśnień na okoliczność czy Pan Przemysław Skrzypiec – P.O. Zastępcy Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Katowicach – jest umocowany do działania w przedmiotowej sprawie w imieniu Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Katowicach, w tym do złożenia ww. odwołania zawartego w piśmie Nr WOŚ.423.107.2022.MK2.1 z dnia 17 lutego 2022r., od decyzji organu pierwszej instancji Nr RKO.6220.26.2020.AŻP z dnia 11 lutego 2022r. oraz o nadesłanie stosownych dokumentów w tym zakresie.

Pismem Nr WOŚ.423.107.2022.MK2.2 z dnia 19 kwietnia 2022r. Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Katowicach przesłał do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Katowicach upoważnienie Nr 29 (Nr sprawy: WOF – I.011.29.2021) z dnia 23 września 2021r. udzielone Panu Przemysławowi Skrzypiec – P.O. Zastępcy Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Katowicach – do działania w imieniu Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Katowicach.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach pismem Nr SKO/OŚ/41.9/126/2022/3643/RN z dnia 22 kwietnia 2022r. zwróciło się do Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Katowicach oraz Pana Przemysława Skrzypca – P.O. Zastępcy Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Katowicach – o nadesłanie dodatkowych dokumentów w sprawie.

Pismem Nr WOŚ.423.107.2022.MK2 z dnia 27 kwietnia 2022r. Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Katowicach przesłał do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Katowicach podpisany egzemplarz odwołania Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Katowicach, w imieniu którego działa pełnomocnik Pan Przemysław Skrzypiec – P.O. Zastępcy Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Katowicach – to jest pisma Nr WOŚ.423.107.2022.MK2.1 z dnia 17 lutego 2022r. – od decyzji organu pierwszej instancji Nr RKO.6220.26.2020.AŻP z dnia 11 lutego 2022r.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach, po analizie akt sprawy przekazanych przez organ pierwszej instancji do organu odwoławczego stwierdza, co następuje:

Z akt sprawy przekazanych przez organ pierwszej instancji do organu odwoławczego wynika, że inwestor – spółka Regionalne Centrum Gospodarki Wodno – Ściekowej S.A. z siedzibą w Tychach – pismem z dnia 29 października 2020r., zatytułowanym: „Wniosek o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach”, wystąpił do organu pierwszej instancji o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia polegającego na wykonaniu dwóch urządzeń wodnych – ujęć wód podziemnych z utworu karbonu górnego (studni S – 1 i S – 2) dla Wodnego Parku w Tychach, Tychy, ul. Sikorskiego 20, działka ewidencyjna numer 5778/58. W treści ww. wniosku pełnomocnik inwestora przedstawił stanowisko w sprawie. Nadto wskazał, że zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko planowane przedsięwzięcie zostało zakwalifikowane jako przedsięwzięcie, o którym mowa w § 3 ust. 1 pkt 73 ww. rozporządzenia – urządzenie lub zespoły urządzeń umożliwiające pobór wód podziemnych lub sztuczne systemy zasilania wód podziemnych, inne niż wymienione w § 2 ust. 1 pkt 37, o zdolności poboru wody nie mniejszej niż 10 m³ na godzinę – oraz, że decyzja środowiskowa jest niezbędną do uzyskania pozwolenia wodnoprawnego.

Do ww. pisma inwestor dołączył dodatkowe dokumenty, w tym: dokument zatytułowany: „Karta informacyjna o przedsięwzięciu Przedsięwzięcie: wykonanie dwóch urządzeń wodnych – ujęć wód podziemnych z utworu karbonu górnego (studni S – 1 i S – 2) dla Wodnego Parku w Tychach Tychy, ul. Sikorskiego 20, działka ewidencyjna numer 5778/58.”, sporządzony w październiku 2020r.; kopię mapy ewidencyjnej oraz dowód uiszczenia opłaty skarbowej w związku z wydaniem decyzji.

Powyższe pismo wpłynęło do organu pierwszej instancji w dniu 29 października 2020r. i z tym dniem zostało zainicjowane postępowanie administracyjne w sprawie.

W aktach sprawy znajduje się odrębna notatka zawierająca określenie stron postępowania.

Pismem Nr RKO.6220.26.2020.AŻP z dnia 17 listopada 2020r., zatytułowanym: „Zawiadomienie o wszczęciu postępowania”, organu pierwszej instancji poinformował podmioty uznane za strony postępowania, że zostało wszczęte postępowanie administracyjne w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla ww. przedsięwzięcia.

W toku postępowania organ pierwszej instancji, po zasięgnięciu opinii organów opiniujących, to jest: Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Katowicach, Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie Zarząd Zlewni w Katowicach oraz Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Tychach, postanowieniem Nr RKO.6220.26.2020.z dnia 31 marca 2021r. postanowił nałożyć obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko dla przedsięwzięcia pod nazwą: „Wykonanie dwóch urządzeń wodnych – ujęć wód podziemnych z utworów karbonu górnego (studni S – 1 i S – 2) dla Wodnego Parku w Tychach, ul. Sikorskiego 20, działka ewidencyjna Nr 5778/58” oraz określił zakres raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko, a następnie postanowieniem Nr RKO.6220.26.2020.z dnia 31 marca 2021r. postanowił zawiesić postępowanie administracyjne w sprawie.

Pismem z dnia 10 czerwca 2021r. inwestor – spółka Regionalne Centrum Gospodarki Wodno – Ściekowej S.A. z siedzibą w Tychach – złożyła w siedzibie organu pierwszej instancji raport o oddziaływaniu planowanego przedsięwzięcia na środowisko.

Postanowieniem Nr RKO.6220.26.2020.z dnia 16 czerwca 2021r. organ pierwszej instancji postanowił podjąć zawieszony postępowanie administracyjne w sprawie.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie oraz po uzgodnieniu realizacji ww. przedsięwzięcia z Państwowym Gospodarstwem Wodnym Wody Polskie Zarząd Zlewni w Katowicach i przeprowadzeniu oceny oddziaływania na środowisko organ pierwszej instancji zaskarżoną decyzją Nr RKO.6220.26.2020.AŻP z dnia 11 lutego 2022r., sprostowaną następnie postanowieniem Nr RKO.6220.26.2020.AŻP/JK z dnia 18 lutego 2022r., orzekł jak wskazano na wstępie, z czym nie zgodził się Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Katowicach, w imieniu którego działa pełnomocnik Pan Przemysław

Skrzypiec – P.O. Zastępcy Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Katowicach i złożył odwołanie zawarte w piśmie Nr WOOS.423.107.2022.MK2.1 z dnia 17 lutego 2022r.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach ustaliło następujący stan prawny odnoszący się do przedmiotowej sprawy:

Kolegium wskazuje, że w sprawie znajdzie zastosowanie ustawa z dnia 3 października 2008r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (tekst jedn.: Dz. U. z 2021r. poz. 247 z późn. zm., dalej jako: „ustawa” lub „ustawa – oos”).

Zgodnie z art. 71 ust. 1 ustawy decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach określa środowiskowe uwarunkowania realizacji przedsięwzięcia. Stosownie do postanowień ust. 2 ww. artykułu uzyskanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest wymagane dla planowanych przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko (pkt 1) oraz przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko (pkt 2).

Wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach następuje przed uzyskaniem decyzji administracyjnych enumeratywnie wymienionych w treści art. 72 ust. 1 pkt 1 – 28, przy czym wymogu uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach nie stosuje się w przypadkach wymienionych w ust. 2 i ust. 2a ww. artykułu. W myśl postanowień ust. 1a ww. artykułu wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach następuje także przed dokonaniem zgłoszenia budowy lub wykonania robót budowlanych oraz zgłoszenia zmiany sposobu użytkowania obiektu budowlanego lub jego części na podstawie ustawy z dnia 7 lipca 1994r. – Prawo budowlane. W myśl ust. 3 ww. artykułu decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach dołącza się do wniosku o wydanie decyzji, o których mowa w ust. 1, oraz zgłoszenia, o którym mowa w ust. 1a. Złożenie wniosku lub dokonanie zgłoszenia następuje w terminie 6 lat od dnia, w którym decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach stała się ostateczna, z zastrzeżeniem ust. 4 i 4b tego artykułu.

Zgodnie z treścią art. 73 ust. 1 ww. ustawy postępowanie w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wszczyna się na wniosek podmiotu planującego podjęcie realizacji przedsięwzięcia.

Stosownie do art. 74 ust. 1 ww. ustawy do wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach należy dołączyć:

- 1) w przypadku przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko - kartę informacyjną przedsięwzięcia; (pkt 2)
- 2) poświadczoną przez właściwy organ kopię mapy ewidencyjnej, w postaci papierowej lub elektronicznej, obejmującej przewidywany teren, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie, oraz przewidywany obszar, o którym mowa w ust. 3a zdanie drugie; (pkt 3);
- 3) mapę, w postaci papierowej oraz elektronicznej, w skali zapewniającej czytelność przedstawionych danych z zaznaczonym przewidywanym terenem, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie, oraz z zaznaczonym przewidywanym obszarem, o którym mowa w ust. 3a zdanie drugie, wraz z wyznaczoną odległością, o której mowa w ust. 3 a pkt 1; w przypadku przedsięwzięć innych niż wymienione w pkt 4 mapę sporządza się na podkładzie wykonanym na podstawie kopii mapy ewidencyjnej, o której mowa w pkt 3; (pkt 3a)
- 4) wypis z rejestru gruntów lub inny dokument, w postaci papierowej lub elektronicznej, wydane przez organ prowadzący ewidencję gruntów i budynków, pozwalający na ustalenie stron postępowania, zawierający co najmniej numer działki ewidencyjnej oraz, o ile zostały ujawnione: numer jej księgi wieczystej, imię i nazwisko albo nazwę oraz adres podmiotu ewidencyjnego, obejmujący przewidywany teren, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie, oraz obejmujący obszar, o którym mowa w ust. 3a zdanie drugie, z zastrzeżeniem ust. 1a (pkt 6).

W myśl ust. 2 ww. artykułu (...) kartę informacyjną przedsięwzięcia przedkłada się w formie pisemnej oraz na informatycznych nośnikach danych z ich zapisem w formie elektronicznej w liczbie odpowiednio po jednym egzemplarzu dla organu prowadzącego postępowanie oraz każdego organu opiniującego i uzgadniającego.

W myśl art. 62a ust. 1 ustawy, karta informacyjna przedsięwzięcia powinna zawierać podstawowe informacje o planowanym przedsięwzięciu, umożliwiające analizę kryteriów, o

których mowa w art. 63 ust. 1, lub określenie zakresu raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko zgodnie z art. 69, w szczególności dane o:

- 1) rodzaju, cechach, skali i usytuowaniu przedsięwzięcia,
- 2) powierzchni zajmowanej nieruchomości, a także obiektu budowlanego oraz dotychczasowym sposobie ich wykorzystywania i pokryciu nieruchomości szatą roślinną,
- 3) rodzaju technologii,
- 4) ewentualnych wariantach przedsięwzięcia, przy czym w przypadku drogi w transeuropejskiej sieci drogowej każdy z analizowanych wariantów drogi musi być dopuszczalny pod względem bezpieczeństwa ruchu drogowego,
- 5) przewidywanej ilości wykorzystywanej wody, surowców, materiałów, paliw oraz energii,
- 6) rozwiązaniach chroniących środowisko,
- 7) rodzajach i przewidywanej ilości wprowadzanych do środowiska substancji lub energii przy zastosowaniu rozwiązań chroniących środowisko,
- 8) możliwym transgranicznym oddziaływaniu na środowisko,
- 9) obszarach podlegających ochronie na podstawie ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody oraz korytarzach ekologicznych, znajdujących się w zasięgu znaczącego oddziaływania przedsięwzięcia,
- 10) wpływie planowanej drogi na bezpieczeństwo ruchu drogowego w przypadku drogi w transeuropejskiej sieci drogowej,
- 11) przedsięwzięciach realizowanych i zrealizowanych, znajdujących się na terenie, na którym planuje się realizację przedsięwzięcia, oraz w obszarze oddziaływania przedsięwzięcia lub których oddziaływania mieszczą się w obszarze oddziaływania planowanego przedsięwzięcia - w zakresie, w jakim ich oddziaływania mogą prowadzić do skumulowania oddziaływań z planowanym przedsięwzięciem,
- 12) ryzyku wystąpienia poważnej awarii lub katastrofy naturalnej i budowlanej,
- 13) przewidywanych ilościach i rodzajach wytwarzanych odpadów oraz ich wpływie na środowisko,
- 14) pracach robiorczych dotyczących przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko

– z uwzględnieniem dostępnych wyników innych ocen wpływu na środowisko, przeprowadzonych na podstawie odrębnych przepisów.

Kartę informacyjną przedsięwzięcia podpisuje autor, a w przypadku gdy jej wykonawcą jest zespół autorów – kierujący tym zespołem, wraz z podaniem imienia i nazwiska oraz daty sporządzenia karty informacyjnej przedsięwzięcia (ust. 2).

Zgodnie z treścią art. 75 ust. 1 pkt 4 ww. ustawy organem właściwym do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest wójt, burmistrz, prezydent miasta – w przypadku pozostałych przedsięwzięć (innych niż wymienione w punktach 1 – 3). Szczegółowe zasady ustalania organu właściwego do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach określają przepisy ust. 1a – 7 tego artykułu.

Stosownie do art. 64 ust. 1 ustawy, postanowienie, o których mowa w art. 63 ust. 1, wydaje się po zasięgnięciu opinii:

- 1) regionalnego dyrektora ochrony środowiska;
- 2) organu, o którym mowa w art. 78, w przypadku przedsięwzięć wymagających decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1 pkt 1 – 3, 10 – 19 i 21 – 28, oraz uchwały, o której mowa w art. 72 ust. 1b;
- 3) organu właściwego do wydania pozwolenia zintegrowanego na podstawie ustawy z dnia 27 kwietnia 2001r. – Prawo ochrony środowiska, jeżeli planowane przedsięwzięcie kwalifikowane jest jako instalacja, o której mowa w art. 201 ust. 1 tej ustawy;
- 4) organu właściwego do wydania oceny wodnoprawnej, o której mowa w przepisach ustawy z dnia 20 lipca 2017r. – Prawo wodne.

Organ zasięgający opinii przedkłada:

- 1) wniosek o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach;
- 2) kartę informacyjną przedsięwzięcia;
- 3) wypis i wyrys z miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jeżeli plan ten został uchwalony, albo informację o jego braku; (...) (ust. 2)

Organy, o których mowa w ust. 1 i 1a, uwzględniając łącznie uwarunkowania, o których mowa w art. 63 ust. 1, wydają opinię, co do potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, a w przypadku stwierdzenia takiej potrzeby - co do zakresu raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko (ust. 3). Opinia regionalnego dyrektora ochrony środowiska lub organu właściwego do wydania oceny wodnoprawnej o braku obowiązku przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko może wskazać na konieczność określenia w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach warunków lub wymagań, o których mowa w art. 82 ust. 1 pkt 1 lit. b lub c, lub nałożenia obowiązku działań, o którym mowa w art. 82 ust. 1 pkt 2 lit. b lub c (ust. 3a). Opinię lub uzgodnienia, o których mowa w ust. 1 – 1d, wydaje się w terminie 14 dni od dnia otrzymania wniosku o wydanie opinii. Przepisy art. 35 § 5 i art. 36 Kodeksu postępowania administracyjnego stosuje się odpowiednio (ust. 4).

Zgodnie z brzmieniem art. 84 ust. 1 ww. ustawy, w przypadku gdy nie została przeprowadzona ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach właściwy organ stwierdza brak potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko. Decyzja ta wydawana jest po uzyskaniu opinii, o których mowa w art. 64 ust. 1 i 1a. W decyzji, o której mowa w ust. 1, właściwy organ może określić warunki lub wymagania, o których mowa w art. 82 ust. 1 pkt 1 lit. b lub c, lub nałożyć obowiązek wykonania działań, o którym mowa w art. 82 ust. 1 pkt 2 lit. b lub c. (ust. 1a). Charakterystyka przedsięwzięcia stanowi załącznik do decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach (ust. 2).

Stosownie do postanowień art. 85 ust. 1 ustawy decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach wymaga uzasadnienia. W myśl ust. 2 pkt 2 tego przepisu uzasadnienie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, niezależnie od wymagań wynikających z przepisów kodeksu postępowania administracyjnego, powinno zawierać: w przypadku gdy nie została przeprowadzona ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko – informacje o uwarunkowaniach, o których mowa w art. 63 ust. 1, uwzględnionych przy stwierdzeniu braku potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko.

Przepis art. 63 ust. 1 oś natomiast stanowi, że obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko dla planowanego przedsięwzięcia mogącego potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko stwierdza, w drodze postanowienia, organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, uwzględniając łącznie następujące kryteria:

- 1) rodzaj i charakterystykę przedsięwzięcia, z uwzględnieniem:
 - a) skali przedsięwzięcia i wielkości zajmowanego terenu oraz ich wzajemnych proporcji, a także istotnych rozwiązań charakteryzujących przedsięwzięcie,
 - b) powiązań z innymi przedsięwzięciami, w szczególności kumulowania się oddziaływań przedsięwzięć realizowanych i zrealizowanych, dla których została wydana decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach, znajdujących się na terenie, na którym planuje się realizację przedsięwzięcia, oraz w obszarze oddziaływania przedsięwzięcia lub których oddziaływania mieszczą się w obszarze oddziaływania planowanego przedsięwzięcia w zakresie, w jakim ich oddziaływania mogą prowadzić do skumulowania oddziaływań z planowanym przedsięwzięciem,
 - c) różnorodności biologicznej, wykorzystywania zasobów naturalnych, w tym gleby, wody i powierzchni ziemi,
 - d) emisji i występowania innych uciążliwości,
 - e) ocenionego w oparciu o wiedzę naukową ryzyka wystąpienia poważnych awarii lub katastrof naturalnych i budowlanych, przy uwzględnieniu używanych substancji i stosowanych technologii, w tym ryzyka związanego ze zmianą klimatu,
 - f) przewidywanych ilości i rodzaju wytwarzanych odpadów oraz ich wpływu na środowisko, w przypadkach gdy planuje się ich powstawanie,
 - g) zagrożenia dla zdrowia ludzi, w tym wynikającego z emisji;
- 2) usytuowanie przedsięwzięcia, z uwzględnieniem możliwego zagrożenia dla środowiska, w szczególności przy istniejącym i planowanym użytkowaniu terenu, zdolności samooczyszczania się środowiska i odnawiania się zasobów naturalnych, walorów

przyrodniczych i krajobrazowych oraz uwarunkowań miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego – uwzględniające:

- a) obszary wodno-błotne, inne obszary o płytkim zaleganiu wód podziemnych, w tym siedliska łąkowe oraz ujścia rzek,
 - b) obszary wybrzeży i środowisko morskie,
 - c) obszary górskie lub leśne,
 - d) obszary objęte ochroną, w tym strefy ochronne ujęć wód i obszary ochronne zbiorników wód śródlądowych,
 - e) obszary wymagające specjalnej ochrony ze względu na występowanie gatunków roślin, grzybów i zwierząt lub ich siedlisk lub siedlisk przyrodniczych objętych ochroną, w tym obszary Natura 2000, oraz pozostałe formy ochrony przyrody,
 - f) obszary, na których standardy jakości środowiska zostały przekroczone lub istnieje prawdopodobieństwo ich przekroczenia,
 - g) obszary o krajobrazie mającym znaczenie historyczne, kulturowe lub archeologiczne,
 - h) gęstość zaludnienia,
 - i) obszary przylegające do jezior,
 - j) uzdrowiska i obszary ochrony uzdrowiskowej,
 - k) wody i obowiązujące dla nich cele środowiskowe;
- 3) rodzaj, cechy i skalę możliwego oddziaływania rozważanego w odniesieniu do kryteriów wymienionych w pkt 1 i 2 oraz w art. 62 ust. 1 pkt 1, wynikające z:
- a) zasięgu oddziaływania – obszaru geograficznego i liczby ludności, na którą przedsięwzięcie może oddziaływać,
 - b) transgranicznego charakteru oddziaływania przedsięwzięcia na poszczególne elementy przyrodnicze,
 - c) charakteru, wielkości, intensywności i złożoności oddziaływania, z uwzględnieniem obciążenia istniejącej infrastruktury technicznej oraz przewidywanego momentu rozpoczęcia oddziaływania,
 - d) prawdopodobieństwa oddziaływania,
 - e) czasu trwania, częstotliwości i odwracalności oddziaływania,
 - f) powiązań z innymi przedsięwzięciami, w szczególności kumulowania się oddziaływań przedsięwzięć realizowanych i zrealizowanych, dla których została wydana decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach, znajdujących się na terenie, na którym planuje się realizację przedsięwzięcia, oraz w obszarze oddziaływania przedsięwzięcia lub których oddziaływania mieszczą się w obszarze oddziaływania planowanego przedsięwzięcia - w zakresie, w jakim ich oddziaływania mogą prowadzić do skumulowania oddziaływań z planowanym przedsięwzięciem,
 - g) możliwości ograniczenia oddziaływania.

Organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wydanej bez przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko podaje do publicznej wiadomości informacje o wydanej decyzji i o możliwościach zapoznania się z jej treścią oraz dokumentacją sprawy, w tym z opiniami organów, o których mowa w art. 64 ust. 1, a także udostępnia na okres 14 dni w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej obsługującego go urzędu treść tej decyzji. W informacji wskazuje się dzień udostępnienia treści decyzji. (art. 85 ust. 3 ustawy).

W myśl art. 86 ustawy decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach wiąże organy: 1) wydające decyzje określające warunki korzystania ze środowiska w zakresie, w jakim ma być uwzględniona przy wydawaniu tych decyzji; 2) wydające decyzje, o których mowa w art. 72 ust. 1; 3) przyjmujące zgłoszenia, o których mowa w art. 72 ust. 1a.

W myśl art. 86c ww. ustawy, wykonanie warunków decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, które nie zostały uwzględnione w decyzjach, o których mowa w art. 86, podlega egzekucji administracyjnej w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji, o ile przedsięwzięcie jest realizowane.

Kwalifikacji przedsięwzięcia do kategorii przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko lub mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko dokonuje się w oparciu o przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 2019r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. z 2019r.

poz. 1839).

Planowane przedsięwzięcie pod nazwą: „Wykonanie dwóch urządzeń wodnych – ujęć wód podziemnych z utworów karbonu górnego (studni S – 1 i S – 2) dla Wodnego Parku w Tychach, Tychy ul. Sikorskiego 20, działka ewidencyjna Nr 5778/58”, w świetle zapisów ww. rozporządzenia zaliczane jest do przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, o których mowa – jak wynika z treści zaskarżonej decyzji – w § 3 ust. 1 pkt 73 ww. rozporządzenia, to jest: urządzenie lub zespoły urządzeń umożliwiające pobór wód podziemnych lub sztuczne systemy zasilania wód podziemnych, inne niż wymienione w § 2 ust. 1 pkt 37, o zdolności poboru wody nie mniejszej niż 10 m³ na godzinę.

Z przytoczonych powyżej przepisów prawnych wynika, że decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach wydaje się, jeżeli są spełnione łącznie dwie przesłanki pozytywne:

- przedsięwzięcie należy do przedsięwzięć wymienionych w art. 71 ust. 2 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko,
- wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach poprzedza uzyskanie jednej z decyzji wymienionych w art. 72 ust. 1 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko lub dokonanie zgłoszenia: budowy, wykonania robót budowlanych, zmiany sposobu użytkowania obiektu budowlanego lub jego części, a nie zachodzi żadna z ustawowych przesłanek negatywnych wydania takiej decyzji.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach, w oparciu o przedstawione powyżej ustalenia faktyczne jak i obowiązujący stan prawny stwierdza, co następuje:

Kolegium wskazuje, że przeprowadziło badanie wstępne ww. odwołania Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Katowicach, w imieniu którego działa pełnomocnik Pan Przemysław Skrzypiec – P.O. Zastępcy Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Katowicach – zawartego w piśmie Nr WOOŚ.423.107.2022.MK2.1 z dnia 17 lutego 2022r., od decyzji organu pierwszej instancji Nr RKO.6220.26.2020.AŻP z dnia 11 lutego 2022r., którą tenże organ określił środowiskowe uwarunkowania dla przedsięwzięcia pod nazwą: „Wykonanie dwóch urządzeń wodnych – ujęć wód podziemnych z utworów karbonu górnego (studni S – 1 i S – 2) dla Wodnego Parku w Tychach, Tychy ul. Sikorskiego 20, działka ewidencyjna Nr 5778/58”, sprostowanej następnie postanowieniem tego organu Nr RKO.6220.26.2020.AŻP/JK z dnia 18 lutego 2022r., i stwierdziło, że odwołanie to jest dopuszczalne.

Kolegium zauważa, że w postępowaniu zakończonym zaskarżoną decyzją organu pierwszej instancji Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Katowicach nie był stroną tego postępowania w rozumieniu art. 74 ust. 3a ustawy z dnia 3 października 2008r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz ocenach oddziaływania na środowisko, lecz był organem współdziałającym. Z kolei w złożonym odwołaniu, zawartym w piśmie Nr WOOŚ.423.107.2022.MK2.1 z dnia 17 lutego 2022r., pełnomocnik Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Katowicach, wskazał, że zapisy art. 76 ust 1 ustawy z dnia 3 października 2008r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska, oraz o ocenach oddziaływania na środowisko nakładają na regionalnych dyrektorów ochrony środowiska obowiązek podejmowania działań w przypadku stwierdzenia nieprawidłowości w sprawach dotyczących wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach przez organy, o których mowa w art. 75 ust. 1 pkt 2 – 4 tej ustawy, natomiast zgodnie z art. 76 ust. 8 tej ustawy Regionalnemu Dyrektorowi Ochrony Środowiska w Katowicach przysługuje prawo strony w postępowaniu.

Wskazać należy, że w myśl postanowień art. 76 ust 1 ustawy z dnia 3 października 2008r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska, oraz o ocenach oddziaływania na środowisko w przypadku stwierdzenia nieprawidłowości w sprawach dotyczących wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach przez organy, o których mowa w art. 75 ust. 1 pkt 2-4. lub organy wyższego stopnia w stosunku do tych organów, właściwy regionalny dyrektor ochrony środowiska kieruje wystąpienie, którego treścią może być w szczególności wniosek o stwierdzenie nieważności tej decyzji.

Z kolei w myśl ust. 8 ww. artykułu w sprawach, o których mowa w ust. 1, 3 albo 4. właściwemu regionalnemu dyrektorowi ochrony środowiska oraz Generalnemu Dyrektorowi Ochrony Środowiska przysługują prawa strony w postępowaniu administracyjnym lub postępowaniu przed sądem administracyjnym.

Kolegium wskazuje, że zgodnie ze stanowiskiem doktryny prawa: „Zgodnie z art. 76 ust. 1 ustawy z dnia 3 października 2008r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko – dalej u.o.o.ś., w przypadku stwierdzenia nieprawidłowości w sprawach dotyczących wydawania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach przez organy inne niż Generalny i regionalny dyrektor ochrony środowiska (dotyczy to także decyzji wydawanych na podstawie ustawy z dnia 27 kwietnia 2001r. Prawo ochrony środowiska) lub organy wyższego stopnia w stosunku do ww. organów, regionalny dyrektor ochrony środowiska kieruje wystąpienie, którego treścią może być w szczególności wniosek o stwierdzenie nieważności tej decyzji. Adresatem wystąpienia jest organ wydający decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach (postanowienie NSA w Warszawie z 10 stycznia 2010r., II OSK 2613/11). (...) W przypadku skierowania wystąpienia, regionalnemu lub Generalnemu dyrektorowi ochrony środowiska przysługują prawa strony w postępowaniu administracyjnym lub w postępowaniu przed sądem administracyjnym (art. 76 ust. 8 u.o.o.ś.). Oprócz wniosku o stwierdzenie nieważności decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, treścią wystąpienia GDOŚ może być w szczególności wznowienie postępowania administracyjnego lub wniesienie odwołania od decyzji. Prawo do kierowania wystąpień ogranicza się do tych sytuacji, w których są podstawy do wydania decyzji administracyjnych; nie obejmują generalnej możliwości sygnalizacji błędów występujących w pracy organu (więcej na ten temat: K. Gruszecki, Komentarz do ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko. wyd. III, 2020r.). (...)” (Florkiewicz Ewa, Unieważnienie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia, komentarz praktyczny, Lex/el.).

Kolegium wskazuje dalej, że Wojewódzki Sąd Administracyjny w Bydgoszczy w wyroku z dnia 24 marca 2021r., sygn. akt: II SA/Bd 858/20, wskazał, że: „(...) W przedmiotowej sprawie sporna była okoliczność, czy skarżący posiadał legitymację do zaskarżenia decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach z (...).04.2020r., nr (...), wydanej przez Burmistrza S., stwierdzającej brak potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko dla inwestycji polegającej na budowie elektrowni fotowoltaicznej. W ocenie Sądu na tak zadane pytanie należało udzielić twierdzącej odpowiedzi. Zgodnie z art. 76 ust. 1 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku, w przypadku stwierdzenia nieprawidłowości w sprawach dotyczących wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach przez organy, o których mowa w art. 75 ust. 1 pkt 2 – 4, lub organy wyższego stopnia w stosunku do tych organów, właściwy regionalny dyrektor ochrony środowiska kieruje wystąpienie, którego treścią może być w szczególności wniosek o stwierdzenie nieważności tej decyzji. W świetle treści cyt. przepisów nie ulega wątpliwości to, że co do zasady skarżący posiadał w niniejszej sprawie prawo skierowania wystąpienia. Problematiczne natomiast jest to, co należy rozumieć przez ww. wystąpienie i na jakim etapie postępowania administracyjnego i do kogo może ono zostać złożone. SKO wyraziło niesłuszny pogląd, że wystąpienie mogło być skierowane jedynie do organu I instancji, czyli Burmistrza S. Pogląd ten nie znajduje żadnego uzasadnienia w treści obowiązujących przepisów, w szczególności art. 76 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku, i Sąd w pełni podziela w tym zakresie stanowisko zawarte w skardze. Jak wskazuje się w doktrynie: "Ustawodawca posługuje się pojęciem "wystąpienie". Polska procedura administracyjna nie zna takiego instrumentu jak wystąpienie, a i sam prawodawca w komentowanym przepisie nie daje żadnych podstaw do bliższego ustalenia, co to jest za instrument procesowy. W wystąpieniu upatrywać można dwóch elementów – skargi i wniosku (podania) zmierzającego do wyeliminowania wadliwej decyzji, w szczególności do stwierdzenia jej nieważności. Pojęcie wystąpienia jest szersze niż wniosku o stwierdzenie nieważności. Ustawodawca bowiem wyraźnie wskazał, że w szczególności wystąpienie może zawierać wniosek o stwierdzenie nieważności. Nie jest zatem możliwe utożsamianie pojęcia wystąpienie z

wnioskiem o stwierdzenie nieważności. Celem wystąpienia jest nie tylko wyeliminowanie wadliwej decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, ale także zapobieżenie wydawaniu takich decyzji na przyszłość oraz wskazanie uchybień organowi, który wydał wadliwą decyzję. Widoczny zatem jest element skargowości. (...) Wystąpienie może, ale nie musi, zawierać wniosku o stwierdzenie nieważności decyzji. Może też zawierać inne elementy, jak chociażby wniosek o wznowienie postępowania, a nawet wniosek o uchylenie lub zmianę decyzji, oczywiście, pod warunkiem spełnienia wszystkich przesłanek z Kodeksu postępowania administracyjnego." (vide B. Rakoczy, Ustawa o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko. Komentarz. Wydawnictwo Prawnicze LexisNexis, 2010). Jak wynika z powyższego, i który to pogląd Sąd w pełni podziela, wystąpienie może przyjąć również postać odwołania od decyzji organu I instancji, co właśnie miało miejsce w niniejszej sprawie. Skoro ustawodawca użył sformułowania "w szczególności", to niewątpliwie wystąpienie może przyjąć postać inną niż wniosek o stwierdzenie nieważności decyzji. (...)." (Lex Nr 3209338).

Tożsame stanowisko Wojewódzki Sąd Administracyjny w Bydgoszczy zawarł również w przywołanych w tymże orzeczeniu wyrokach tego Sądu, wydanych w sprawach o sygn. akt: II SA/Bd 885/20, II SA/Bd 560/20, II SA/Bd 541/20.

Wyżej zaprezentowane stanowisko doktryny prawa oraz orzecznictwo sądów administracyjnych Kolegium w całości podziela, czego konsekwencją jest uznanie, że przedmiotowe odwołanie Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Katowicach, w imieniu którego działa pełnomocnik Pan Przemysław Skrzypiec – P.O. Zastępcy Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Katowicach – zawarte w piśmie Nr WOOŚ.423.107.2022.MK2.1 z dnia 17 lutego 2022r., od decyzji organu pierwszej instancji Nr RKO.6220.26.2020.AŻP z dnia 11 lutego 2022r., jest dopuszczalne.

Kolegium wskazuje również, że ww. odwołanie zostały złożone w prawem przewidzianym terminie.

Kolegium wskazuje dalej, że podstawą prawną do wydania orzeczenia przez organ odwoławczy jest art. 138 kodeksu postępowania administracyjnego.

Stosownie zatem do postanowień art. 138 § 1 kodeksu postępowania administracyjnego organ odwoławczy wydaje decyzję, w której:

- 1) utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję albo (pkt 1)
- 2) uchyla zaskarżoną decyzję w całości albo w części i w tym zakresie orzeka co do istoty sprawy albo uchylając tę decyzję – umarza postępowanie pierwszej instancji w całości albo w części, albo (pkt 2)
- 3) umarza postępowanie odwoławcze (pkt 3).

W świetle § 2 tego artykułu organ odwoławczy może uchylić zaskarżoną decyzję w całości i przekazać sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji, gdy decyzja ta została wydana z naruszeniem przepisów postępowania, a konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie. Przekazując sprawę, organ ten powinien wskazać, jakie okoliczności należy wziąć pod uwagę przy ponownym rozpatrzeniu sprawy.

W myśl § 2a tego artykułu jeżeli organ pierwszej instancji dokonał w zaskarżonej decyzji błędnej wykładni przepisów prawa, które mogą znaleźć zastosowanie w sprawie, w decyzji, o której mowa w § 2, organ odwoławczy określa także wytyczne w zakresie wykładni tych przepisów.

W świetle § 2b tego artykułu przepisu § 2 nie stosuje się w przypadkach, o których mowa w art. 136 § 2 lub 3. Organ odwoławczy po przeprowadzeniu postępowania wyjaśniającego w zakresie niezbędnym do rozstrzygnięcia sprawy wydaje decyzję, o której mowa w § 1 albo 4.

Z kolei, stosownie do postanowień § 4 w. artykułu jeżeli przepisy przewidują wydanie decyzji na blankiecie urzędowym, w tym za pomocą środków komunikacji elektronicznej, a istnieją podstawy do zmiany zaskarżonej decyzji, organ odwoławczy uchyla decyzję i zobowiązuje organ pierwszej instancji do wydania decyzji o określonej treści.

Charakter rozstrzygnięć organu odwoławczego w sposób bezpośredni zdeterminowany jest zasadą dwuinstancyjności postępowania administracyjnego. Jej istota

polega na dwukrotnym rozpatrzeniu i rozstrzygnięciu tej samej sprawy wyznaczonej treścią zaskarżonej decyzji. Wypływa stąd obowiązek traktowania postępowania odwoławczego jako powtórzenia rozstrzygnięcia tej samej sprawy. Decyzja organu drugiej instancji jest takim samym aktem stosowania prawa, jak decyzja organu pierwszej instancji, a działanie organu odwoławczego nie ma charakteru kontrolnego, ale jest działaniem merytorycznym, równoważnym działaniu organu pierwszej instancji (T. Woś, J. Zimmermann, Glosa do uchwały Sądu Najwyższego z dnia 23 września 1986r., III AZP 11/86, PiP 1989, z. 8, s. 147).

Realizując zasadę dwuinstancyjności postępowania, art. 138 kodeksu postępowania administracyjnego ukształtował postępowanie przed organem odwoławczym – co do zasady – jako postępowanie merytoryczne. Merytoryczny bądź merytoryczno – reformacyjny charakter mają w związku z tym również decyzje tego organu (art. 138 § 1 pkt 1 i 2 zdanie pierwsze), ukierunkowane na rozstrzygnięcie o określonych prawach lub obowiązkach. U podstaw takiego kierunku rozstrzygnięć organu drugiej instancji legła niewątpliwie również zasada szybkości działania i prostoty środków prowadzących do załatwienia sprawy (art. 12 kodeksu postępowania administracyjnego). Procesowym wyrazem merytorycznych kompetencji organu drugiej instancji jest treść jego rozstrzygnięcia w sprawie. Organ ten utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję bądź uchyla ją i sam rozstrzyga o istocie sprawy. Wynik postępowania organu odwoławczego nie sprowadza się zaś do oddalenia odwołania bądź uznania tego środka za uzasadniony. Z kolei rozstrzygnięcia kasacyjne traktowane są przez kodeks jako wyjątki od zasady merytorycznego charakteru postępowania odwoławczego (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 12 grudnia 1996r., sygn. akt: SA/Ka 1994/95, niepublikowane). Należy wyodrębnić dwa ich rodzaje: decyzję uchylającą zaskarżoną decyzję i umarzającą jednocześnie postępowanie organu pierwszej instancji (art. 138 § 1 pkt 2 in fine), oraz decyzję kasacyjną przekazującą sprawę do ponownego rozpatrzenia przez organ pierwszej instancji (art. 138 § 2 kodeksu postępowania administracyjnego). Podstawowa różnica między nimi tkwi w tym, że ostatnia z nich może być wydana tylko wówczas, gdy organ odwoławczy stwierdzi istnienie podstaw do merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy wyznaczonej treścią zaskarżonej decyzji (B. Adamiak (w:) B. Adamiak, J. Borkowski, Kodeks Postępowania Administracyjnego, s. 599; wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 12 sierpnia 1997r., sygn. akt: SA/Rz 770/97, niepublikowany; wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 28 września 2001r., sygn. akt: V SA 239/01, niepublikowany) (Grzegorz Łaszczycza, Komentarz do art. 138 Kodeksu postępowania administracyjnego, Lex).

W przypadku bezprzedmiotowości postępowania odwoławczego organ odwoławczy uprawniony jest również do jego umorzenia w oparciu o art. 138 § 1 pkt 3 kodeksu postępowania administracyjnego.

Przechodząc do merytorycznego rozpatrzenia odwołania Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Katowicach, w imieniu którego działa pełnomocnik Pan Przemysław Skrzypiec – P.O. Zastępcy Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Katowicach – zawartego w piśmie Nr WOOŚ.423.107.2022.MK2.1 z dnia 17 lutego 2022r., od decyzji organu pierwszej instancji Nr RKO.6220.26.2020.AŻP z dnia 11 lutego 2022r., sprostowanej postanowieniem tego organu Nr RKO.6220.26.2020.AŻP/JK z dnia 18 lutego 2022r., Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach wskazuje, że raz jeszcze przeprowadziło postępowanie, w zakresie w jakim postępowanie to przeprowadził organ pierwszej instancji.

Po przeprowadzeniu postępowania w sprawie Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach wskazuje, że zaskarżona i wyżej opisana decyzja organu pierwszej instancji Nr RKO.6220.26.2020.AŻP z dnia 11 lutego 2022r., sprostowana postanowieniem tego organu Nr RKO.6220.26.2020.AŻP/JK z dnia 18 lutego 2022r., zawiera wady i nie może się ostać w obrocie prawnym. Została bowiem wydana z naruszeniem przepisów postępowania, a konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie.

W związku z powyższym Kolegium postanowiło uchylić zaskarżoną i wyżej opisaną decyzję organu pierwszej instancji Nr RKO.6220.26.2020.AŻP z dnia 11 lutego 2022r., sprostowaną postanowieniem tego organu Nr RKO.6220.26.2020.AŻP/JK z dnia 18 lutego 2022r., w całości i przekazać ww. sprawę organowi pierwszej instancji do ponownego rozpatrzenia, ponieważ zachodzą przesłanki wskazane w art. 138 § 2 kodeksu postępowania

administracyjnego, w świetle którego organ odwoławczy może uchylić zaskarżoną decyzję w całości i przekazać sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji, gdy decyzja ta została wydana z naruszeniem przepisów postępowania, a konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie. Przekazując sprawę, organ ten powinien wskazać, jakie okoliczności należy wziąć pod uwagę przy ponownym rozpatrzeniu sprawy. Wyżej opisana decyzja kasacyjna może bowiem zostać wydana wyłącznie w przypadku łącznego wystąpienia ww. dwóch przesłanek z art. 138 § 2 kodeksu postępowania administracyjnego. Ustawodawca nie przewidział innych okoliczności pozwalających na wydanie takiej decyzji kasacyjnej, przy czym zakres czynności jakie w ramach postępowania odwoławczego może przeprowadzić organ odwoławczy określa przepis art. 136 kodeksu postępowania administracyjnego.

Zgodnie bowiem z art. 136 § 1 kodeksu postępowania administracyjnego organ odwoławczy może przeprowadzić na żądanie strony lub z urzędu dodatkowe postępowanie w celu uzupełnienia dowodów i materiałów w sprawie albo zlecić przeprowadzenie tego postępowania organowi, który wydał decyzję.

W świetle § 2 tego artykułu, jeżeli decyzja została wydana z naruszeniem przepisów postępowania, a konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie, na zgodny wniosek wszystkich stron zawarty w odwołaniu, organ odwoławczy przeprowadza postępowanie wyjaśniające w zakresie niezbędnym do rozstrzygnięcia sprawy. Jeżeli przyczyni się to do przyspieszenia postępowania, organ odwoławczy może zlecić przeprowadzenie określonych czynności postępowania wyjaśniającego organowi, który wydał decyzję.

W myśl § 3 ww. artykułu przepis § 2 stosuje się także w przypadku, gdy jedna ze stron zawarła w odwołaniu wnioski o przeprowadzenie przez organ odwoławczy postępowania wyjaśniającego w zakresie niezbędnym do rozstrzygnięcia sprawy, a pozostałe strony wyraziły na to zgodę w terminie czternastu dni od dnia doręczenia im zawiadomienia o wniesieniu odwołania, zawierającego wnioski o przeprowadzenie przez organ odwoławczy postępowania wyjaśniającego w zakresie niezbędnym do rozstrzygnięcia sprawy.

W myśl postanowień § 4 tego artykułu przepisów § 2 i 3 nie stosuje się, jeżeli przeprowadzenie przez organ odwoławczy postępowania wyjaśniającego w zakresie niezbędnym do rozstrzygnięcia sprawy byłoby nadmiernie utrudnione.

W świetle powyższego stwierdzić należy, że organ odwoławczy nie może co do zasady prowadzić postępowania dowodowego zastępującego postępowanie dowodowe, które winien był przeprowadzić organ pierwszej instancji. W sytuacji, gdy organ pierwszej instancji orzekł pomimo tego, że nie dysponował niezbędnymi dowodami i dowodów tych nie przeprowadził, to w istocie nie nastąpiło rozpoznanie sprawy w rozumieniu merytorycznym w pierwszej instancji. Takiej wadliwości postępowania organ odwoławczy nie może konwalidować, poza przypadkami wskazanymi w art. 136 § 1 – 3 kodeksu postępowania administracyjnego, ponieważ naruszyłby zasadę dwuinstancyjności postępowania administracyjnego wyrażoną w art. 15 kodeksu postępowania administracyjnego, zgodnie z którym postępowanie administracyjne jest dwuinstancyjne. Nadto w świetle art. 136 § 4 kodeksu postępowania administracyjnego przepisów § 2 i 3 nie stosuje się, jeżeli przeprowadzenie przez organ odwoławczy postępowania wyjaśniającego w zakresie niezbędnym do rozstrzygnięcia sprawy byłoby nadmiernie utrudnione.

Kolegium wskazuje, że przeprowadzenie przez organ odwoławczy postępowania dowodowego w szerszym zakresie niż dozwala art. 136 kodeksu postępowania administracyjnego i zastąpienie w ten sposób organu pierwszej instancji w prowadzeniu postępowania wyjaśniającego pozbawiłoby stronę prawa do dwukrotnego merytorycznego rozpoznania sprawy administracyjnej. Kolegium stwierdziło, że w okolicznościach przedmiotowej sprawy konieczne jest przeprowadzenie postępowania dowodowego w znacznym zakresie, a okoliczności wymagające wyjaśnienia mają kluczowe znaczenie dla jej rozstrzygnięcia. Nie może to nastąpić w uzupełniającym postępowaniu dowodowym, o którym mowa w zacytowanym powyżej art. 136 kodeksu postępowania administracyjnego. W dalszej części uzasadnienia zostaną wskazane naruszenia, których dopuścił się organ pierwszej instancji oraz zakres sprawy konieczny do wyjaśnienia ze względu na jego istotny wpływ na rozstrzygnięcie.

Kolegium wskazuje, że postępowanie administracyjne jest zorganizowanym procesem stosowania prawa, które obejmuje następujące etapy:

1. ustalenie stanu faktycznego sprawy w wyniku przeprowadzonego postępowania dowodowego,
2. wybór przepisu prawnego znajdującego zastosowanie w sprawie,
3. dokonanie interpretacji tego przepisu,
4. subsumcję faktów uznanych za udowodnione pod wybraną normę prawną,
5. ustalenie wiążących konsekwencji prawnych – wydanie rozstrzygnięcia.

Wszystkie opisane wyżej etapy procesu stosowania prawa winny być przeprowadzone z poszanowaniem obowiązujących i znajdujących zastosowanie w sprawie przepisów prawnych; zarówno przepisów prawa materialnego, jak i przepisów proceduralnych. Zgodnie z art. 7 kodeksu postępowania administracyjnego w toku postępowania organy administracji publicznej stoją na straży praworządności, z urzędu lub na wniosek stron podejmują wszelkie czynności niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy, mając na względzie interes społeczny i słuszny interes obywateli. Natomiast stosownie do art. 77 § 1 kodeksu postępowania administracyjnego organ administracji publicznej jest obowiązany w sposób wyczerpujący zebrać i rozpatrzyć cały materiał dowodowy. Zasada prawdy obiektywnej zawarta w art. 7 kodeksu postępowania administracyjnego i rozwinięta w innych przepisach kodeksu postępowania administracyjnego, w tym w przepisie art. 77 § 1 kodeksu postępowania administracyjnego, ma fundamentalne znaczenie dla prawidłowego przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego, które pozwoli dokonać subsumcji faktów uznanych za udowodnione pod stosowną normę prawną, a następnie doprowadzi do ustalenia konsekwencji prawnych tych faktów. Obowiązek wyczerpującego i rzetelnego zebrania materiału dowodowego związany jest z sytuacją procesową organu administracji publicznej, który jest „gospodarzem” postępowania i posiada duże uprawnienia w zakresie ukształtowania tego postępowania. W szczególności organ może w każdym stadium postępowania zmienić, uzupełnić lub uchylić swoje postanowienie dotyczące przeprowadzenia dowodu. Natomiast obowiązek wyczerpującego rozpatrzenia materiału dowodowego polega na dokładnym zapoznaniu się z tym materiałem, ustosunkowaniu się do każdego ze zgromadzonych w sprawie dowodów z uwzględnieniem wzajemnych powiązań między nimi, aby uzyskać jednoznaczność ustaleń faktycznych i prawnych. Negatywne konsekwencje zaniedbania należących do organu czynności dowodowych nie mogą obciążać strony. Wykonanie obowiązku wyczerpującego zebrania i rozpatrzenia całego materiału dowodowego winno odbywać się z uwzględnieniem norm wynikających z przepisów prawnych o charakterze proceduralnym.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach stwierdza zatem, że zaskarżoną decyzją Nr RKO.6220.26.2020.AŻP z dnia 11 lutego 2022r., sprostowaną następnie postanowieniem tego organu Nr RKO.6220.26.2020.AŻP/JK z dnia 18 lutego 2022r., organ pierwszej instancji, w oparciu o art. 104 § 1 i § 2 oraz art. 107 § 1 i § 3 kodeksu postępowania administracyjnego, art. 71 ust. 1 i ust. 2 pkt 2, art. 73 ust. 1, art. 75 ust. 1 pkt 4, art. 85 ust. 1, ust. 2 pkt 1 i ust. 3 oraz art. 86 ustawy z dnia 3 października 2008r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska, oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, po rozpatrzeniu wniosku inwestora – spółki Regionalne Centrum Gospodarki Wodno – Ściekowej S.A. z siedzibą w Tychach – z dnia 29 października 2020r., określił środowiskowe uwarunkowania dla przedsięwzięcia pod nazwą: „Wykonanie dwóch urządzeń wodnych – ujęć wód podziemnych z utworów karbonu górnego (studni S – 1 i S – 2) dla Wodnego Parku w Tychach, Tychy ul. Sikorskiego 20, działka ewidencyjna Nr 5778/58”. W uzasadnieniu decyzji przedstawił motywy wydanego orzeczenia w sprawie, w tym opisał przebieg postępowania i przywołał niektóre przepisy prawa, które były podstawą do wydania orzeczenia w sprawie. Charakterystyka ww. przedsięwzięcia stanowi załącznik do ww. decyzji.

W pierwszej kolejności Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach wskazuje, że z akt sprawy nadesłanych przez organ pierwszej instancji do organu odwoławczego, wynika, że przed wydaniem zaskarżonej decyzji organ pierwszej instancji nie uzgodnił warunków realizacji przedmiotowego przedsięwzięcia z Regionalnym Dyrektorem Ochrony Środowiska w Katowicach, do czego był zobowiązany stosownie do treści art. 77

ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 3 października 2008r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska, oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, w świetle którego jeżeli jest przeprowadzana ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, przed wydaniem decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach organ właściwy do wydania tej decyzji uzgadnia warunki realizacji przedsięwzięcia z regionalnym dyrektorem ochrony środowiska i w przypadku gdy przedsięwzięcie jest realizowane na obszarze morskim, z dyrektorem urzędu morskiego. Z akt sprawy przekazanych przez organ pierwszej instancji do organu odwoławczego wynika, że organ ten przed wydaniem zaskarżonej decyzji w ogóle nie wystąpił do Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Katowicach o uzgodnienie warunków realizacji przedmiotowego przedsięwzięcia przed wydaniem zaskarżonej decyzji. Tym samym naruszył zasady postępowania przy wydawaniu decyzji środowiskowych, to jest art. 77 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 3 października 2008r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska, oraz o ocenach oddziaływania na środowisko.

Kolegium wskazuje, że wydanie decyzji bez uzyskania wymaganego prawem stanowiska innego organu stanowi kwalifikowaną wadę procesową, która stanowi podstawę wszczęcia postępowania w sprawie wznowienia postępowania z urzędu lub na wniosek strony w przypadku określonym w art. 145 § 1 pkt 6 kodeksu postępowania administracyjnego, w świetle którego w sprawie zakończonej decyzją ostateczną wznawia się postępowanie, jeżeli decyzja wydana została bez uzyskania wymaganego prawem stanowiska innego organu, natomiast w postępowaniu odwoławczym uzasadnia uchylenie w całości zaskarżonej decyzji i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia przez organ pierwszej instancji.

Zarzut ten jest tym bardziej istotny, że uzgodnienie warunki realizacji przedsięwzięcia z regionalnym dyrektorem ochrony środowiska przed wydaniem decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach realizacji przedsięwzięcia wiąże organ wydający decyzję środowiskową.

Organ pierwszej instancji będzie zatem zobowiązany jeszcze raz przeprowadzić postępowanie wyjaśniające w tym zakresie i wyeliminować stwierdzone powyżej uchybienie.

Kolegium zauważa dalej, że z treści uzasadnienia zaskarżonej decyzji wynika, że: „(...) Strony postępowania organ ustalił na podstawie art. 28 ustawy z dnia 14 czerwca 1960r. kodeks postępowania administracyjnego (...), gdzie stroną postępowania jest każdy czyjego interesu prawnego lub obowiązku dotyczy postępowanie, albo kto żąda czynności organu ze względu na swój interes prawny lub obowiązek oraz art. 74 ust. 3a ustawy „oos”, w myśl którego: „stroną postępowania o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest wnioskodawca oraz podmiot, któremu przysługuje prawo rzeczowe do nieruchomości znajdującej się w obszarze, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie w wariantcie zaproponowanym przez wnioskodawcę, z zastrzeżeniem art. 81 ust. 1 ww. ustawy. Przez obszar ten rozumie się: 1) przewidywany teren, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie, oraz obszar znajdujący się w odległości 100 m od granic tego terenu; 2) działki, na których w wyniku realizacji, eksploatacji lub użytkowania przedsięwzięcia zostałyby przekroczone standardy jakości środowiska, lub 3) działki znajdujące się w zasięgu znaczącego oddziaływania przedsięwzięcia, które może wprowadzić ograniczenia w zagospodarowaniu nieruchomości, zgodnie z jej aktualnym przeznaczeniem.” Na podstawie mapy ewidencyjnej obejmującej przewidywany teren, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie wraz z przewidywanym obszarem oddziaływania przedsięwzięcia oraz wypisu z rejestru gruntów organ jako strony postępowania uznał wszystkich władających działkami, na których będzie realizowane przedsięwzięcie oraz znajdujących się w obszarze oddziaływania przedsięwzięcia to jest w odległości 100 m od granic terenu, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie. W przedmiotowej sprawie ustalono więcej niż 10 stron postępowania, w związku z tym zgodnie z art. 74 ust. 3 ustawy oos wszystkie strony zostały zawiadomione o wszczęciu postępowania administracyjnego w sprawie wydania decyzji o środowiskowych obwieszczeniem z 17 listopada 2020r. znak: RKO.6220.26.2020.AŻP podanym do publicznej wiadomości poprzez zamieszczenie na stronie Biuletynu Informacji Publicznej Urzędu Miasta Tychy www.umtychy.pl – zamierzenia władzy – decyzje środowiskowe, na tablicy ogłoszeń Urzędu Miasta Tychy, Aleja Niepodległości 49 na okres 14 dni. (...).”

Kolegium zauważa jednak, w aktach sprawy przekazanych przez organ pierwszej instancji do organu odwoławczego brak jest wykazu stron w postępowaniu zakończonym zaskarżoną decyzją. W aktach sprawy znajduje się natomiast odrębna notatka zawierająca określenie stron postępowania, przy czym zostały na niej wskazane wyłącznie następujące podmioty: inwestor – spółka Regionalne Centrum Gospodarki Wodno – Ściekowej S.A. z siedzibą w Tychach, Gmina Tychy, Skarb Państwa w zarządzie Państwowego Gospodarstwa Leśnego „Lasy Państwowe” Nadleśnictwo Kobiór, Pan H. H. W ocenie Kolegium podmioty te są stronami postępowania, stosownie do treści art. 77 ust. 3a ustawy z dnia 3 października 2008r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska, oraz o ocenach oddziaływania na środowisko. Tym samym, w ocenie Kolegium brak jest podstaw do przyjęcia – jak zrobił to organ pierwszej instancji – że w sprawie występuje więcej niż 10 stron postępowania.

Z uwagi na powyższe stwierdzić należy, że organ pierwszej instancji, w postępowaniu zakończonym zaskarżoną decyzją nie ustalił prawidłowo stron postępowania.

W świetle powyższego stwierdzić należy, że organ pierwszej instancji naruszył wcześniej już przywołane przepisy postępowania administracyjnego, a to art. 7 i art. 77 § 1 kodeksu postępowania administracyjnego oraz art. 80 tego kodeksu. Kolegium zwraca zatem uwagę, że organ pierwszej instancji prowadząc postępowanie jest zobowiązany do wszechstronnego wyjaśnienia sprawy i ustalenia wszystkich okoliczności istotnych w danej sprawie. Kolegium wskazuje dalej, iż z mocy art. 77 § 1 w związku z art. 75 § 1 kodeksu postępowania administracyjnego na organie administracji publicznej ciąży obowiązek wyczerpującego zebrania i rozpatrzenia całego materiału dowodowego przy dopuszczeniu jako dowodu wszystkiego, co może przyczynić się do wyjaśnienia sprawy, a nie jest sprzeczne z prawem. Powyższe zaś ma istotne znaczenie dla prawidłowego podjęcia rozstrzygnięcia w sprawie. W myśl obowiązujących przepisów prawa obowiązek wszechstronnego zbadania sprawy spoczywa na organie wydającym decyzję. Organ ten powinien dokonać oceny całego zebranego w postępowaniu materiału dowodowego w tym przyjętego stanu faktycznego oraz wskazać z uzasadnieniem, którymi ustaleniami kierował się przy wydawaniu decyzji, a które okoliczności jako nieistotne pominął. Fakty, na których organ administracyjny oparł rozstrzygnięcie winny zostać w sposób niezbity udowodnione. Zgodnie bowiem z art. 80 kodeksu postępowania administracyjnego organ administracji publicznej ocenia na podstawie całokształtu materiału dowodowego czy dana okoliczność została udowodniona. W wyroku z dnia 28 marca 2012r., sygn. akt: I OSK 563/11, Naczelny Sąd Administracyjny stwierdził, że: „Jako dowolne należy traktować ustalenia faktyczne znajdujące wprawdzie potwierdzenie w materiale dowodowym, ale niekompletnym czy nie w pełni rozpatrzonym. Zarzut dowolności wykluczają dopiero ustalenia dokonane w całokształcie materiału dowodowego, zgromadzonego i rozpatzonego w sposób wyczerpujący, a więc przy podjęciu wszystkich kroków niezbędnych dla dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego jako warunku niezbędnego wydania decyzji o przekonującej treści.” (Lex Nr 1145120) (por.: wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 16 lipca 1985r., sygn. akt: III SA 601/85). Kolegium raz jeszcze przypomina, posługując się przy tym wyrokiem Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 23 lutego 2018r., sygn. akt: II OSK 1903/17, w którym Sąd ten stwierdził: „Obowiązek rozpatrzenia całego materiału dowodowego jest związany ściśle z przyjętą zasadą swobodnej oceny dowodów. Swobodna ocena dowodów, aby nie przerodziła się w samowolę, musi być dokonana zgodnie z normami prawa procesowego oraz z zachowaniem reguł tej oceny, to jest po pierwsze – opierać się należy na materiale dowodowym zebranym przez organ, z zastrzeżeniem wyjątków przewidzianych w przepisach prawa. Po drugie ocena powinna być oparta na wszechstronnej ocenie całokształtu materiału dowodowego i po trzecie – organ powinien dokonać oceny znaczenia i wartości dowodów dla toczącej się sprawy, z zastrzeżeniem ograniczeń dotyczących dokumentów urzędowych, które mają na podstawie art. 76 § 1 kodeksu postępowania administracyjnego szczególną moc dowodową. W końcu, po czwarte – rozumowanie, w wyniku którego organ ustala istnienie okoliczności faktycznych, powinno być zgodne z zasadami logiki. Jako dowolne należy traktować ustalenia faktyczne znajdujące wprawdzie potwierdzenie w materiale dowodowym, ale niekompletnym, czy nie w pełni rozpatrzonym. Zarzut dowolności wykluczają dopiero ustalenia dokonane w całokształcie

materiału dowodowego (art. 80 kodeksu postępowania administracyjnego), zgromadzonego i zbadanego w sposób wyczerpujący (art. 77 § 1 kodeksu postępowania administracyjnego), a więc przy podjęciu wszystkich kroków niezbędnych dla dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego, jako warunku niezbędnego wydania decyzji o przekonującej treści (art. 7 kodeksu postępowania administracyjnego) (zob.: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 1994r., sygn. akt: III ARN 55/94, OSNAPiUS 1995, Nr 7, poz. 83). Przepis art. 80 kodeksu postępowania administracyjnego nie wyznacza organowi administracji publicznej merytorycznych reguł oceny wyników postępowania dowodowego, co skłania doktrynę i orzecznictwo do wniosku, że przepis ten statuuje zasadę swobodnej oceny dowodów. Jest ona przeciwieństwem legalnej (formalnej) teorii dowodowej, zgodnie z którą organ administracji publicznej jest związany przepisami prawa co do przyjęcia za miarodajne lub odrzucenia niektórych dowodów oraz przyznania pewnym dowodom wyższej mocy dowodowej przed innymi. (A. Wróbel, w: M. Jaśkowska, A. Wróbel, Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz, Warszawa 2000, s. 470). Organ administracyjny obowiązany jest rozpatrzyć nie tylko poszczególne dowody z osobna, ale wszystkie dowody we wzajemnej łączności. Swobodna ocena dowodów, aby nie przekształciła się w samowolę, musi być bowiem dokonana zgodnie z normami prawa procesowego oraz zachowaniem reguł tej oceny (zob.: wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 8 sierpnia 2014r., sygn. akt: I OSK 1427/13).”

Nieprawidłowe określenie kręgu stron postępowania stanowi kwalifikowaną wadę procesową, która stanowi podstawę wszczęcia postępowania w sprawie wznowienia postępowania na wniosek strony w przypadku określonym w art. 145 § 1 pkt 4 kodeksu postępowania administracyjnego lub stwierdzenia jej nieważności w sytuacji wskazanej w art. 156 § 1 pkt 4 kodeksu postępowania administracyjnego, natomiast w postępowaniu odwoławczym uzasadnia uchylenie w całości zaskarżonej decyzji i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia przez organ pierwszej instancji.

Prawidłowe określenie strony podmiotowej postępowania wpływa na prawidłowość przebiegu tego postępowania. Uchybienia w tym zakresie muszą skutkować uchyleniem decyzji i przekazaniem sprawy do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji – ze wskazaniem, iż w tym zakresie postępowanie wyjaśniające należy ponownie przeprowadzić w całości.

Organ pierwszej instancji będzie zatem zobowiązany jeszcze raz przeprowadzić postępowanie wyjaśniające w tym zakresie i ustalić prawidłowo krąg stron przedmiotowego postępowania, a następnie zapewnić im czynny udział w postępowaniu.

Z uwagi na wyżej wskazane uchybienie w zakresie ustalenia strony podmiotowej w postępowaniu organ pierwszej instancji nieprawidłowo zastosował w sprawie art. 74 ust. 3 ustawy z dnia 3 października 2008r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska, oraz o ocenach oddziaływania na środowisko i poinformował strony postępowania o toczącym się postępowaniu oraz o wydanej decyzji w drodze obwieszczenia.

Wyżej wskazany tryb może zostać zastosowany w sytuacji gdy w sprawie ustalono, że występuje w niej więcej niż 10 stron, co jednak nie wynika z akt postępowania zakończonych zaskarżoną decyzją. W świetle zaś ustaleń organu odwoławczego stron w postępowaniu jest mniej niż 10, zatem organ pierwszej instancji nie mógł zastosować instytucji obwieszczenia w celu poinformowania stron postępowania o toczącym się postępowaniu oraz o wydanej decyzji – stosownie do treści art. 74 ust. 3 ustawy z dnia 3 października 2008r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska, oraz o ocenach oddziaływania na środowisko.

Tym samym w tym zakresie również naruszył zasady postępowania przy wydawaniu decyzji środowiskowych. to jest art. 74 ust. 3 ustawy z dnia 3 października 2008r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska, oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, co miało wpływ na doręczanie pism oraz zaskarżonej decyzji stronom postępowania.

W ponownie prowadzonym postępowaniu organ pierwszej instancji winien uchybienie to usunąć i prawidłowo doręczać stronom postępowania, w toku postępowania, orzeczenia i pisma w sprawie.

Z uwagi na wyżej wskazane uchybienie w zakresie ustalenia strony podmiotowej w postępowaniu oraz doręczenia pism stronom postępowania organ pierwszej instancji nieprawidłowo zastosował także procedurę określoną w art. 10 kodeksu postępowania administracyjnego. W świetle art. 10 § 1 kodeksu postępowania administracyjnego organ ma obowiązek informowania stron postępowania o zakończeniu postępowania dowodowego i o możliwości wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań przed wydaniem rozstrzygnięcia. W myśl orzecznictwa sądów administracyjnych, organ administracyjny, w momencie gdy zamierza przejść z fazy wyjaśniającej postępowania do fazy jurysdykcyjnej winien poinformować stronę, zawiadamiając ją o możliwości skorzystania z uprawnień określonych w przepisie art. 10 § 1 kodeksu postępowania administracyjnego. W niniejszej sprawie organ pierwszej instancji dokonał stosownego zawiadomienia o zakończeniu postępowania dowodowego i możliwości wypowiedzenia się co do zebranych w sprawie dowodów, przy czym nie otrzymały go wszystkie podmioty będące stronami przedmiotowego postępowania, czym zostały naruszone ich uprawnienia procesowe. W wyniku takiego uchybienia strona pozbawiona jest bowiem możliwości ostatecznego wypowiedzenia się w zakresie wszystkich dowodów mających stanowić podstawę faktyczną decyzji lub postanowienia, wskutek czego dochodzi do sytuacji, w której prawa strony do obrony jej interesów w postępowaniu administracyjnym doznają poważnego ograniczenia. Naruszenie ww. przepisu – zdaniem sądów administracyjnych – ma istotny wpływ na wynik sprawy i musi skutkować uchyleniem decyzji (por.: wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 17 lutego 2005r.; sygn. akt: III SA/Wa 1904/04).

Jak już wyżej zostało wskazane z akt sprawy przekazanych przez organ pierwszej instancji do organu odwoławczego wynika, że stroną w postępowaniu zakończonym zaskarżoną decyzją jest m. in. Gmina Tychy, której organem wykonawczym jest Prezydent Miasta Tychy.

Z treści zaskarżonej decyzji oraz z akt sprawy wynika natomiast, że organ pierwszej instancji w toku postępowania zakończonego zaskarżoną decyzją nie rozważył i nie zbadał czy w sprawie zachodzą przesłanki wyłączenia organu gdyż stroną w postępowaniu zakończonym zaskarżoną decyzją jest m. in. Gmina Tychy, której organem wykonawczym jest Prezydent Miasta Tychy.

Kolegium zauważa, że Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach w wyroku z dnia 9 września 2014r., sygn. akt: II SA/Gl 457/14, wskazał m. in. że: „(...) W pierwszej kolejności w całej rozciągłości podzielić należy przekonanie Kolegium, że z uwagi na okoliczności faktyczne i prawne sprawy organ pierwszej instancji winien był obligatoryjnie rozważyć i w razie potrzeby zastosować stosowną procedurę prawną, czy w sprawie nie zachodzą przesłanki wyłączenia organu. Wskazać w tym miejscu należy, iż stronami w postępowaniu zakończonym zaskarżoną decyzją były m. in. Skarb Państwa oraz Gmina P. jako właściciele działek położonych w sąsiedztwie planowanego przedsięwzięcia. W efekcie w postępowaniu pierwszoinstancyjnym Prezydent Miasta P. występował jednocześnie w trzech rolach: jako reprezentant Gminy, w sposób oczywisty zainteresowanej rozstrzygnięciem sprawy albowiem planowana inwestycja oddziaływać ma m. in. na nieruchomości stanowiące własność Gminy, jako reprezentant Skarbu Państwa, którego nieruchomości także znajdują się w obszarze oddziaływania inwestycji, również zatem zainteresowanego rozstrzygnięciem i jako rozpoznający wniosek W. S. organ pierwszej instancji. Przypomnieć zatem należy, iż w celu zagwarantowania bezstronności organu art. 24 i 25 kodeksu postępowania administracyjnego przewidują sytuacje, w których pracownik organu administracji publicznej bądź organ podlegają wyłączeniu od udziału w postępowaniu w sprawie. W sytuacji zatem gdy obiektywizm organu może rodzić wątpliwości z uwagi na jego zaangażowanie w sprawę w charakterze reprezentanta stron o często odmiennych interesach niż wnioskodawca, rozważenie przesłanek determinujących wyłączenie było obowiązkiem organu. Uzasadnione wątpliwości co do właściwości organu wydającego w niniejszej sprawie decyzję pierwszoinstancyjną niewątpliwie uprawniały Kolegium do uchylenia decyzji pierwszoinstancyjnej. (...)” (Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych).

W tym miejscu Kolegium wskazuje, że w świetle postanowień art. 24 § 1 kodeksu postępowania administracyjnego pracownik organu administracji publicznej podlega wyłączeniu od udziału w postępowaniu w sprawie:

- 1) w której jest stroną albo pozostaje z jedną ze stron w takim stosunku prawnym, że wynik sprawy może mieć wpływ na jego prawa lub obowiązki,
- 2) swego małżonka oraz krewnych i powinowatych do drugiego stopnia,
- 3) osoby związanej z nim z tytułu przysposobienia, opieki lub kurateli,
- 4) w której był świadkiem lub biegłym albo był lub jest przedstawicielem jednej ze stron, albo w której przedstawicielem strony jest jedna z osób wymienionych w pkt 2 i 3,
- 5) w której brał udział w niższej instancji w wydaniu zaskarżonej decyzji,
- 6) z powodu której wszczęto przeciw niemu dochodzenie służbowe, postępowanie dyscyplinarne lub karne,
- 7) w której jedną ze stron jest osoba pozostająca wobec niego w stosunku nadrzędności służbowej.

Bezspornie w przedmiotowej sprawie Prezydent Miasta Tychy jest organem, który w przedmiotowej sprawie orzekał w pierwszej instancji. Jest on również organem wykonawczym i reprezentantem strony tego postępowania – Gminy Tychy – i działa w jej imieniu, w tym składa prawem przewidziane oświadczenia. Zatem w świetle art. 24 § 1 pkt 4 kodeksu postępowania administracyjnego, jako podmiot reprezentujący stronę postępowania podlega on wyłączeniu z przedmiotowego postępowania dotyczącego określenia środowiskowych uwarunkowań dla przedsięwzięcia pod nazwą: „Wykonanie dwóch urządzeń wodnych – ujęć wód podziemnych z utworów karbonu górnego (studni S – 1 i S – 2) dla Wodnego Parku w Tychach, Tychy ul. Sikorskiego 20, działka ewidencyjna Nr 5778/58”. Wyłączenie to następuje z mocy prawa i zbędne jest wydawanie w tej sprawie odrębnego postanowienia. Zgodnie zaś z treścią art. 24 § 4 kodeksu postępowania administracyjnego wyłączony pracownik powinien podejmować tylko czynności niecierpiące zwłoki ze względu na interes społeczny lub ważny interes stron. Wyłączenie Prezydenta Miasta Tychy z mocy prawa pociąga za sobą również wyłączenie pozostałych pracowników Urzędu Miasta w Tychach, którym Prezydent Miasta Tychy mógłby udzielić ewentualnego pełnomocnictwa. Ponieważ z akt sprawy wynika, że zaskarżoną decyzję Nr RKO.6220.26.2020.AŻP z dnia 11 lutego 2022r. wydał Naczelnik Wydziału Komunalnego, Ochrony Środowiska i Rolnictwa w Urzędzie Miejskim w Tychach, działając z upoważnienia Prezydenta Miasta Tychy, zatem decyzja ta jest w istotny sposób wadliwa. Zgodnie bowiem ze stanowiskiem doktryny prawa wydanie decyzji z naruszeniem przepisów o wyłączeniu pracownika skutkuje wadliwością tych decyzji. W odniesieniu do decyzji nieostatecznej rodzi to możliwość jej zmiany lub uchylenia w postępowaniu odwoławczym, natomiast w stosunku do decyzji ostatecznych – wznowienie postępowania (art. 145 § 1 pkt 3 kodeksu postępowania administracyjnego; E. Mzyk, Wznowienie postępowania..., s. 19 i n.). (Czesław Martysz, Komentarz do art. 24 kodeksu postępowania administracyjnego, stan prawny: 2010.08.01, Lex).

Powyższe oznacza, że w odniesieniu do postępowania zakończonego zaskarżoną decyzją Nr RKO.6220.26.2020.AŻP z dnia 11 lutego 2022r. organ pierwszej instancji – Prezydent Miasta Tychy – w toku ponownego rozpatrywania sprawy, powinien wystąpić do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Katowicach z wnioskiem o wyznaczenie innego organu do załatwienia przedmiotowej sprawy.

Kolegium zauważa również, że w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji organ pierwszej instancji nie uzasadnił czym kierował się określając konkretne środowiskowe uwarunkowania realizacji przedsięwzięcia, a szczególności formułując konkretne wnioski w tym zakresie. Kolegium wskazuje, że określenie warunków realizacji przedmiotowego przedsięwzięcia nie może być dowolne i winno zostać prawidłowo uzasadnione, co jednak nie ma miejsca w przedmiotowej sprawie.

Kolegium zauważa dalej, że w świetle powyższego również uzasadnienie zaskarżonej decyzji jest nieprawidłowe. W myśl art. 107 § 1 kodeksu postępowania administracyjnego decyzja administracyjna powinna zawierać m. in. uzasadnienie faktyczne, które w świetle § 3 ww. artykułu winno obejmować fakty, które organ uznał za udowodnione, dowody, na których się oparł, przyczyny, z powodu których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej. W myśl art. 107 § 1 w związku z § 3 kodeksu postępowania

administracyjnego, decyzja administracyjna powinna zawierać m. in. uzasadnienie prawne zawierające wyjaśnienie podstawy prawnej decyzji z przytoczeniem odpowiednich przepisów prawa. Organ administracji publicznej, ma bowiem obowiązek wyjaśnić stronie postępowania motywy swojego rozstrzygnięcia oraz pogłębiać świadomość i kulturę prawną obywateli. W przedmiotowej sprawie organ pierwszej instancji nie dopełnił wymogów prawidłowego uzasadnienia prawnego, ponieważ nie uzasadnił w prawidłowy sposób motywów swojego orzeczenia. Pomiął również część materiału dowodowego zebranego w toku postępowania, w tym złożone wyjaśnienia i nie dokonał ich analizy – co wyżej został wskazane.

Tym samym organ pierwszej instancji uchybił zasadzie informowania stron o okolicznościach faktycznych i prawnych, które mogą mieć wpływ na ustalenie praw i obowiązków stron postępowania, która wynika z treści art. 9 kodeksu postępowania administracyjnego. W myśl art. 9 kodeksu postępowania administracyjnego organy administracji publicznej, obowiązane są do należytego i wyczerpującego informowania stron o okolicznościach faktycznych i prawnych, które mogą mieć wpływ na ustalenie ich praw i obowiązków będących przedmiotem postępowania administracyjnego oraz czuwania nad tym, aby strony i inne osoby uczestniczące w postępowaniu nie poniosły szkody z powodu niezajomości prawa, i w tym celu udzielają im niezbędnych wyjaśnień i wskazówek, a w uzasadnieniu rozstrzygnięcia powinny przedstawić motywy zastosowania użytych przepisów prawa oraz wyjaśnić ich znaczenie.

Powyższe narusza także „zasadę przekonywania” wyrażoną w art. 11 kodeksu postępowania administracyjnego, w myśl którego organy administracyjne zobowiązane są wyjaśniać stronom zasadność przesłanek, którymi kierują się przy załatwianiu sprawy, aby w ten sposób w miarę możliwości doprowadzić do wykonania przez stronę decyzji bez potrzeby stosowania środków przymusu. Strona winna wiedzieć, na jakiej podstawie prawnej i faktycznej wydano decyzję w sprawie i być przekonana o jej słuszności, zaś organowi odwoławczemu uzasadnienie decyzji umożliwia ocenę zgodności zaskarżonej decyzji z prawem.

Zdaniem Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Katowicach w sprawie wystąpiło naruszenie przepisów postępowania, a konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie.

W takim przypadku, stosownie do postanowień art. 138 § 2 kodeksu postępowania administracyjnego zachodzi konieczność uchylenia zaskarżonej decyzji organu pierwszej instancji w całości i przekazania sprawy do ponownego rozpatrzenia przez ten organ. W świetle ww. przepisu prawa organ odwoławczy może uchylić zaskarżoną decyzję w całości i przekazać sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji w sytuacji, gdy zaskarżona decyzja została wydana z naruszeniem przepisów postępowania, a konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie. Przekazując sprawę, organ drugiej instancji powinien wskazać, jakie okoliczności należy wziąć pod uwagę przy ponownym rozpatrzeniu sprawy.

W związku z powyższym Kolegium wskazuje, że ponownie rozpatrując przedmiotową sprawę organ pierwszej instancji, winien usunąć wszelkie uchybienia, które w niniejszej decyzji wskazał organ odwoławczy oraz uwzględnić wnioski złożone przez strony, które mają znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Przy czym w pierwszej kolejności organ pierwszej instancji w toku ponownego rozpatrywania sprawy, w ramach czynności niecierpiących zwłoki, powinien wystąpić do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Katowicach z wnioskiem o wyznaczenie innego organu do załatwienia przedmiotowej sprawy.

Odnosząc się z kolei do treści odwołania Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Katowicach, w imieniu którego działa pełnomocnik Pan Przemysław Skrzypiec – P.O. Zastępcy Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Katowicach – zawartego w piśmie Nr WOŚ.423.107.2022.MK2.1 z dnia 17 lutego 2022r., od decyzji organu pierwszej instancji Nr RKO.6220.26.2020.AŻP z dnia 11 lutego 2022r., Kolegium zauważa, że w całości podzieliło zarzuty odwołującej się strony. Z uwagi jednak na naruszenie prawa, jakiego dopuścił się organ pierwszej instancji w toku postępowania, Kolegium nie ma możliwości wydania decyzji merytorycznej, lecz jest zmuszone do wydania decyzji kasacyjnej i uchylenia w całości zaskarżonej decyzji i przekazania sprawy do ponownego rozpatrzenia przez organ pierwszej instancji. W ramach tego postępowania organ

pierwszej instancji będzie zobowiązany do ponownego przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego, co już wyżej zostało wskazane.

Wobec powyższego należało orzec jak w sentencji.

Decyzja niniejsza jest ostateczna.

Realizując zasadę dostępu do informacji publicznej o środowisku, na podstawie art. 21 ust. 2 pkt 9 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku w związku z art. 3 ust. 1 pkt 11 lit. a, b i c ww. ustawy oraz art. 85 ust. 3 tej ustawy, o decyzji niniejszej obwieszono na stronie Biuletynu Informacji Publicznej Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Katowicach oraz w siedzibie Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Katowicach na tablicy ogłoszeń, a także zwrócono się do organu pierwszej instancji o podanie jej do publicznej wiadomości w sposób zwyczajowo przyjęty w miejscu planowanego przedsięwzięcia.

Na niniejszą decyzję nie przysługuje skarga do sądu administracyjnego, jednak strona niezadowolona z treści decyzji może wnieść od niej sprzeciw do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach, za pośrednictwem Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Katowicach, w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji. Wymogi formalne sprzeciwu określają art. 46, 47, art. 64b § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tekst jedn.: Dz. U. z 2022r. poz. 329 z późn. zm.).

Wniesienie sprzeciwu od niniejszej decyzji wymaga uiszczenia wpisu stałego w wysokości 100 zł.

Strona może ubiegać się o zwolnienie od kosztów sądowych albo przyznanie jej prawa pomocy, obejmującego zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienie adwokata lub rady prawnego. Zasady przyznawania prawa pomocy oraz skutki przyznania określają art. 243 – 262 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tekst jedn.: Dz. U. z 2022r. poz. 329 z późn. zm.).

CZŁONEK
Samorządowego Kolegium
Odwoławczego
w Katowicach

Robert Nowicki
(na oryginale właściwy podpis)

CZŁONEK
Samorządowego Kolegium
Odwoławczego
w Katowicach

Katarzyna Stebnicka
(na oryginale właściwy podpis)

CZŁONEK
Samorządowego Kolegium
Odwoławczego
w Katowicach

Kamila Koziara
(na oryginale właściwy podpis)

Otrzymują:

1. Pan Przemysław Skrzypiec – P.O. Zastępcy Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Katowicach – pełnomocnik Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Katowicach
Adres dla doręczeń: Plac Grunwaldzki 8 – 10; 40 – 127 Katowice
2. Regionalne Centrum Gospodarki Wodno – Ściekowej S.A.
Al. Marszałka Piłsudskiego 12; 43 – 100 Tychy
3. Gmina Tychy; Al. Niepodległości 49; 43 – 100 Tychy
4. Skarb Państwo – Państwowe Gospodarstwo Leśnie „Lasy Państwowe” Nadleśnictwo Kobiór
ul. Katowicka 141; 43 – 211 Piasek
5. Pan H. H.
6. Strony postępowania w drodze obwieszczenia (tak jak w decyzji organu pierwszej instancji)
7. Prezydent Miasta Tychy; Al. Niepodległości 49; 43 – 100 Tychy; z aktami sprawy
8. aa

Do wiadomości:

1. Regionalna Dyrekcja Ochrony Środowiska; Plac Grunwaldzki 8/10; 40 – 126 Katowice
2. Państwowy Powiatowy Inspektor Sanitarny w Tychach; ul. Budowlanych 131; 43 – 100 Tychy
3. Państwowe Gospodarstwo Wodne Wody Polskie; Zarząd Zlewni w Katowicach; Plac Grunwaldzki 8/10; 40 – 126 Katowice